

Amttaxationsmændene, er dette dog ikke fundet fornødent i de Tilfælde, hvor den afbrændte eller beffadigede Bygning henhørte til den 2den Forsikringsklasse, hvorimod det kan overlades til Branddirecteuren, om han dertil vil benytte Sognetaxationsmændene, som kunne forudsættes at være nærmere ved Haanden og hvis Hjælp erholdes for en billigere Betaling.

Til § 18.

Den Bestemmelse i Brandforsikrings-Anordningen af 29de Februar 1792 § 10, at „det, som bliver tilbage af de afbrændte Bygninger, overlades ham (Cieren) efter Burderingen, om han forlanger det, imod Afkortning i Brandhjelpen i Forhold til Forsikringen, eller bortsalges ved Auction til Bedste for Kassen, imod den fulde forsikrede Stades Udbetaling“, har, saaledes som den i Praxis er bleven anvendt, paaført Brandforsikringen ikke ubetydelige Tab, idet de tiloversblevne Ruderer ikke vurderes efter den Værdi, de have for den Brandlidte til Bygningens Genopførelse eller Istandsættelse, men til den Værdi, de have for en Anden, naar de bortføres fra Stedet. Det Samme er Tilfældet, naar de bortsalges ved Auction. Den Brandlidte vil da, naar Ruderer ikke ere ansatte til en yderst lav Værdi, i Regelen vælge at overlade dem til Brandforsikringen, og eventualiter selv kjøbe dem paa Auctionen. Endskjøndt det nu ingenlunde er anseet tilraadeligt, at der stedsfulde rabatteres noget i Erstatningssummen for Ruderer, har man dog fundet, at det for de totale Brandstadens Bedkommende er hensigtsmæssigt at bestemme, at, naar tilbagestaaende Mure, Kjældere eller andre Dele af den brændte Bygning ere tjenlige til Paabygning eller nye Bygningers Opførelse, og de have været indbefattede under Forsikringen, skal der steds afgaae en forholdsmaessig Deel af Erstatningssummen; jvfr. Lov af 19de August 1845 for Norge.

Til § 19.

1. For at lette Afgangen for den store Mængde Besiddere af mindre Eiendomme til at faae disse forsikrede, har man troet at burde foreslaae Gebyret til Sognetaxationsmændene temmelig lavt, saameget mere

som slige Forretninger, der foresalde i i Nærheden af deres Hjem; i Regelen ikke ville medtage synderlig Tid, og de selv kunne bestemme Tiden for Forretningens Afholdelse indenfor den fastsatte Frist og indrette dette efter deres Leilighed. Jovrigt ville de Forsikringsføgende vinde en betydelig Besparelse derved, at ingen Besørgelsesgodtgjørelse bliver at erlægge.

2. Hvad angaaer det Gebyr, der skal erlægges til Branddirecteuren for at besørge Indtegningen i Brandforsikringsprotokollen, naar Taxationsforretningen uden hans Mellemkomst er afholdt af Sognetaxationsmænd, har man troet, at samme ikke kunde være ringere end foreslaaet, især da disse Gebyrer herefter ville udgjøre den væsentligste Deel af Branddirecteurernes Sportler, og da deres øvrige Forretninger ville blive betydelig forøgede ved den paatænkte Omordning.
3. Der har længe været ført Klage over, at de Gebyrer, der ved Placat af 5te Juni 1827 ere tillagte de af Amtet udnævnte Taxationsmænd, ere altfor lave, og at det derfor ofte falder vanskeligt at faae dueelige og kyndige Mænd til at paatage sig at være Taxationsmænd, idet de derved lide for stort Afbræk i deres private Erhverv. Det skal saaledes ei sjældent være Tilfældet, at Taxationerne Nar ud og Nar ind udføres af de samme Haandværkere, der nu engang paa denne Maade have faaet et tarveligt Levebrød, medens de ellers ikke have noget synderligt Erhverv ved deres Haandværk. Det kan heller ikke nægtes, at den Betaling, som er funden passende i 1827, ikke længer kan være det under de nuværende aldeles forandrede Forhold, og ligesom en Forhøielse derfor overhovedet synes nødvendig, gjælder det saameget mere, naar slige Forretninger nu langt sjældnere foresalde, medens paa den anden Side Fordringerne til Taxationsmændenes Dygtighed forøges. I Forhold hertil bør da ogsaa Gebyrerne til Branddirecteuren ansættes.